Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 6. *Den 15. Decbr. 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Guddommelig Myndighed.

(Fra „the Millennial Star.“)

Fraseet Alt hvad der staaer skrevet i Bibelen, og Alt hvad de Ældste i denne Kirke have skrevet om Præstedømmet, synes der fremdeles at herske en stor Misforstaaelse i Verden om, hvad Præstedømmet er, eller, naar Alt kommer til Alt, om der virkeligen er Noget. Der er forholdsviis kun Faa i Sandhed, som ansee det Umagen værd at tænke derpaa; eller om de ogsaa tænke derpaa, skeer det i det Høieste paa en meget overfladisk Maade.

Een Mening, som Nogle have om denne Gjenstand, er, at Præstedømmet kun er en Slags Stige, ad hvilken ærgjerrige Mænd have hævet sig til Magt og Anseelse under Dække af Guds og Religionens Navn; og de, som kaldes den fornuftigtænkende Deel af Samfundet, have, og det maaskee med Rette, en afgjort Skræk for Alt, hvad der kaldes Geistlighed, da man troer, at den har været Hovedaarsag til den Mængde Blodsudgydelse og Elendighed, der har hjemsøgt Verden i næsten enhver Tidsalder. Men uagtet mange Onder ere opstaaede ved Institutioner, kaldte Præstedømme, følger ingenlunde deraf, at der ikke findes noget sandt og ægte Præstedømme, samt at det som en virkelig guddommelig Orden aldrig existerede; tvertimod, Oprindelsen til de fordærvelige Systemer, ovenfor hentydede til, kan lede os tilbage til det Factum, at der engang fandtes en sand Orden, som Mennesket, der altid er færdigt til at tage eller tilrane sig Herredømme over sine Medskabninger for at hæve sig selv op, forvendte, og istedetfor at lade Gud regjere og ordne sine egne Sager, paatog Mennesket sig ikke alene at regjere sig selv, men ogsaa at udøve den samme Myndighed over sine Medskabninger, og denne Tilranelse af Magten, uden guddommelig Kaldelse, har Herren aldrig anerkjendt. Af denne Aarsag er der opstaaet forvendte Regjeringsformer, saavel religieuse som politiske, eller Præste- og Kongemagt, og som en absolut Følge af disse er det Trældomsaag, hvorunder Folket sukker, tilligemed de utallige Onder, som have hjemsøgt Nationerne, og som endnu existere blandt dem.

At Folket fordum udkaarede Konger uden guddommelig Tilladelse er indlysende af følgende Sted hos Hoseas: „De have indsat Konger, men ikke ved mig; de have

valgt Fyrster, og jeg vidste det ikke." (8, 4.) Paa den anden Side see vi ogsaa af Skriften, at der i fordums Dage gaves visse Mænd Myndighed til at beskikke Regenter over Folket, som for Exempel Samuel og andre af Propheterne.

Vi paastaae derfor, at Præstedømmet er „Fuldmagt til at handle i den Almægtiges Navn og i den Almægtiges Sted;" eller med andre Ord, det er Myndighed, meddeelt Mennesket af Gud til at tale og handle i hans Navn. Hvorvidt dette stemmer overeens med Guds Handlemaade kunne vi see ved at henvise til Bibelen, hvor den omtaler hans Handlemaade mod Menneskenes Børn i fordums Tid; thi alene ved analogiske Slutninger og og Kjendsgjerninger, fremsatte i Fortidens Historie, kunne vi komme til noget afgjørende Resultat.

Af 1 Mose Bog 14, 18—20 see vi, at Melchisedek havde Myndighed til at velsigne Abraham; han kaldes tillige den høieste Guds Præst; og Paulus, idet han taler om den samme Person (Hebr. 5, 6.), siger, at der var en Orden eller Grad af Præstedømmet opkaldt efter ham, efter hvilken Orden ogsaa Christus var en Ypperstepræst. Og at Gud virkelig anerkjendte disse Mænds Myndighed, kan tydelig sees af, at han bifaldt deres Handlinger.

Moses grundlagde ifølge Guds Befaling en anden Orden af Præster — de Aroniske eller Levitiske — hvilke forrettede for og stod i umiddelbar Berørelse med Massen af Folket. At denne Orden ogsaa var særskilt og afsondret fra Folket, sees af de jødiske Propheters Historie.

Der er et mærkværdigt Tilfælde berettet om en Nation af Jøder, der blev frelst fra Ødelæggelse; og et Raad, som dengang gaves, viser, at Gud ærer de Mænd, han udnævner til at være hans Tjenere. Vi see, at Kongen og alt Folket havde samlet sig sammen for at anraabe Herren om at hjælpe dem og beskytte dem mod deres Fiender. Efter at være blevne opmuntrede af Jehasiel, raabte Kong Josaphat: „Troer paa Herren, Eders Gud, saa skulle I blive forsikkrede; troer paa hans Propheter, saa skulle I faae Lykke." (2 Krøn. 20, 20.) I de jødiske Propheters Historie ere disse Ord overalt stadfæstede; thi aldrig har et Folk blomstret mere, end naar det iagttog dette Raad, og aldrig var et Folk saa forbandet, som naar det satte sig op imod denne Myndighed, og det med Rette, thi Gud sagde Jødefolket allerede i Mose Dage, at han agtede at gjøre dem til en Nation af Konger og Præster, at de skulde blive Hovedet og ikke Halen af Nationerne, og at de skulde blive et kongeligt Præstedøm.

Denne guddommelige Fuldmagt fandtes ogsaa i den christne Uddeling. Christus og Apostlerne ansaae den for ligesaa nødvendig som Propheterne for dem. Christus taler om den, som Noget, der tildeles Menneskene — ikke at de kunne tage det efter eget Tykke. Idet han taler til Apostlerne, siger han: „I have ikke udvalgt mig, men jeg haver udvalgt Eder," osv. I Matth. 10, 1. underrettes vi om, at han gav Apostlerne Fuldmagt, og i Matth. 28, 19 og 20 finde vi, at et Hverv gaves dem, at „gaae og lære alle Folk," (Nationer) osv. Af disse og mange lignende Skriftsteder see vi, at den guddommelige Kaldelse var den samme, og at den eneste Forskjel mellem Apostlernes og de gamle Propheters Administration var, at de præsiderende Propheter havde Myndighed til at salve og indsætte Konger, hvilket Apostlerne ikke gjorde. Dette havde sin Grund i den Kjendsgjerning, at Christi Tilhængere dengang ikke existerede som noget særskilt Folk, og som Følge deraf aldrig tillod sig at udøve nogen Myndighed over Nationernes Authoriteter. Da Christus forlod dem efter at have fuldkommet

sin daværende Mission paa Jorden, gav han dem endvidere Myndighed til at prædike og lære Ordet. samt Magtens Nøgler til Himmeriges Rige, hvilket var en yderligere Bekræftelse paa deres guddommelige Beskikkelse, sigende: „Hvadsomhelst I binde paa Jorden, skal være bundet i Himmelen," osv. Vi underrettes tillige af Paulus om, at da Christus opfoer til det Høie, gav han Menneskene Gaver, indsatte Nogle til Apostler, Nogle til Propheter, osv. (Eph. 4.) Disse Embeder vare, siger han til Tjenestens Forvaltning, de Helliges Beredelse til Fuldkommenhed, og for at bringe dem til Eenhed i Troen, osv.

Vi erfare ogsaa, at dette Præstedømme skulde vedblive evindeligen, og ikke blot være til i Apostlernes Dage, ei heller skulde det døe med Udpustelsen af et Menneskes Liv paa Jorden. Paulus siger, det er en evig Orden „uden Dages Begyndelse og Aars Ende," samt at Christus var en Ypperstepræst af denne Orden evindelig. Dersom da Christus, som vi allerede have seet, bekræftede denne Orden paa Andre, saa er det jo aldeles fornuftig at antage, at de ogsaa skulde blive Præster evindelig. Propheten Malachias fortæller os, at Præster skulle atter frembære eet for Herren antageligt Offer. Og Johannes saae en Skare, hvis Frydesang for endeel havde sin Grund i, at Christus havde gjort dem til Konger og Præster for Gud. (Aab. 5, 10.) Han hørte ogsaa en Forjættelse blive dem given, at de skulde være „Guds og Christi Præster." (Aab. 20, 6.)

Af disse Skriftsteder see vi altsaa, at de ikke blot skulle være Præster, men tillige Konger, og begge disse Embeder ville blive forenede til eet, paa samme Maade som Melchisedek indehavde dem. Han var Konge af Salem og den høieste Guds Præst. Dette vil i Sandhed blive Tilfælde, naar Guds Regjeringsorden bliver tilfulde indført. Før den Tid ville Konger rimeligviis blive kaldte til at handle under dem, der have Præstedømmet, ligesom det var blandt Herrens Folk fordum. I al Fald er det Factum tydeligt fremsat her, at Præstedømmet, som tillige indbefatter Kongeværdigheden, er en evig Orden, og skal existere, naar Millioner af herliggjorte Væsener ere blevne gjenløste, og skulle staae iblandt de himmelske Hærskarers Rækker.

Vi have seet, at en Myndighed blev fordum overdraget Mennesket af Gud, og de Mænd, der havde annammet denne Myndighed, kaldtes Præster efter visse Ordener eller Grader; at disse Præstedomsordener ikke alene existerede blandt Jøderne, men at de ogsaa fortsattes under den christne Uddeling, og at Christus selv var en Præst i Evighed efter den høieste og helligste Orden. Ligeledes have vi seet, at dette Præstedømme indbefatter den Almægtiges Regjeringsmyndighed paa Jorden, hvilken ogsaa skal finde Sted i Himmelen, og blandt de Forløste vil der findes Konger og Præster af den høieste Gud. Da skulle vi fatte, at han er „Kongers Konge og Herrers Herre."

Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo.

En historisk Skildring af Oberst Thomas L. Kane, forelæst i det historiske Samfund i Pennsylvanien den 26de Marts 1850.

(Oversat fra Engelsk.)

(Fortsat fra Side 72.)

Mormonerne vare Eierne af denne Stad (Nauvoo) og det yndige Landskab rundt omkring. Og de, som havde standset deres Plove, bragt deres Hammere, Øxer, Væverskytteler og Spindehjul til Taushed, udslukket Ilden paa deres Arnesteder, fortæret deres Føde, ødelagt deres Frugthaver og nedtrampet den uindhøstede Sæd paa deres Agre, — de, som havde gjort alt dette, vare nu Besidderne af deres Huse, og havde forvandlet deres Tempel til et Vertshuus, hvorfra Drukkenboltenes Larm forstyrrede de Døendes Ro.

Jeg tænker, det var, da jeg vendte mig fra den nylig bestrøvne Dødsscene, at jeg først lyttede til Støien af Nattesviren, som en Deel af Vagtmandskabet holdt inde i Staden. Over den fjerne Summen af Manges Stemmer, lød nu og da høie Udraab, spækkede med Eder, og disharmoniske Stumper af liderlige Viser; men for at ikke disse Udbrud skulde gaae tabte, og for at forhøie Virkningen deraf, styrtede Nogle af dem, henrevne af Drukkenskabsbegeistringen og Forhaanelsesaanden op i Taarnet af Templet, hvor de ondskabsfuldt hujede og skrege, sloge paa Stortrommen og ringede med den høitlydende Dampbaadsklokke, som jeg havde seet.

De stakkels Fordrevne, som saaledes laae ved Flodens Bredder, vare omtrent 640 Personer. Men Mormonerne i Nauvoo og dens Omegn talte Aaret for 20,000. Hvor vare de? Man havde sidst seet dem i sørgelige Tog at bortføre deres Syge og Saarede, Halte og Blinde, og at forsvinde i den vestlige Horizont for at søge sig et andet Hjem. Man vidste neppe noget Andet angaaende dem; og Folk spurgte med Nysgjerrighed: Hvordan mon er deres Skjæbne vorden, og hvor ere de blevne af?

Jeg agter at gjøre disse Spørgsmaal til Emne for min Forelæsning. Siden Mormonernes Uddrivelse indtil nærværende Dag har jeg været fuldkommen bekjendt med Enkelthederne af deres Historie. Men jeg skal i Særdeleshed hendrage Eders Opmærksomhed til Beretningen om, hvad der hændtes dem under deres første Aar i Ørkenen, fordi de i den Tid, mere end i nogen anden, vare tabte for den offentlige Iagttagelse, og derfor Gjenstand for fabelagtige og urigtige Meninger. Heldigviis var jeg i den Tid deres Reisefælle, opholdt mig iblandt dem, og har saaledes erhvervet mig den, formedelst de udstandne Besværligheder, dyrekjøbte Ret, til med Troværdighed at tale om dem og deres Charakteer, deres Lidelser, deres Bedrifter og deres Hensigter.

Den Afdeling, som jeg stødte paa ved Flodbredden, vare de sidste af Mormonerne, som forlode Staden. De havde alle af dem Aaret for forbundet sig til at drage ud fra deres Hjem og søge et andet Tilflugtssted. Dette havde været en Vaabenstilstands Betingelse mellem dem og deres Angribere; og som et Pant paa, at de vilde holde de indgaaede Fredsvilkaar, skulde Kirkens øverste Ældster og nogle Andre, som Fjenden ansaae for anstødelige, tilligemed deres Familier, begive sig vestover om

Foraaret 1846. Det var tillige fastsat, at Resten af Mormonerne kunde blive tilbage i fredelig Nydelse af deres Hjem i Illinois, indtil deres Ledere, tilligemed Opdagelsespartiet kunde med al Flid udvælge for dem et nyt Nedsættelsessted hiinsides Klippebjergene, i Californien, eller et andet Sted, og indtil de havde havt Leilighed paa den fordeelagtigste Maade at sælge den Eiendom, de skulde forlade.

Imidlertid bevægede fornyede Tegn paa fjendtlige Følelser Pioneer-Compagniet (d. e. de, som skulle drage i Forveien og berede for de Andre) til at begynde deres Foretagende for Foraaret. Det forventedes naturligviis, at dette vilde blive en farefuld Tjeneste; men den ansaaes som en Selvfornegtelsespligt. Manges Nidkjærhed og Kappelyst, især de Religieuses og Unges, blev ansporet ved Vanskelighederne, som laae i Foretagendet; og Pioneer-Compagniet blev snart fuldtalligt ved Frivillige af Samfundets meest virksomme og ansvarshavende Medlemmer. De begyndte deres Marsch midt om Vinteren, og ved Begyndelsen af Februar vare de næsten alle paa Veien, idet de havde bragt mange af Vognene over Missisippi paa Isen.

Selv under de gunstigste Omstændigheder kunde en Expedition af denne Slags, foretagen paa en saadan Aarstid, neppe undgaae at blive ulykkesbringende.*) Men Pioneer-Compagniet maatte tage afsted i Hast, og var kun ufuldkomment forsynet med de nødvendige Ting. Kulden var streng. De maatte drage lige imod den skarpe Nordvestvind, som kom strygende ned ad Halvøen Jowa fra de frostbundne Egne omkring den skovbekrandsede Slavesø og Skovenes Sø; paa den nøgne Slette der, er der Intet ovenfor det visne Græs, som kan forhindre Nordvestens frie Løb over de haarde, hvælvede Bakker. Ogsaa langs med de adspredte Vandløb, hvorpaa de sønderbrøde den tykke Iis for at vande deres Qvæg, havde de aarlige Efteraarsilde kun efterladt lidet Brændsel. Compagniet manglede derfor ofte gode Leirilde, der ere alle Reisendes største Behagelighed, og næsten en Livsfornødenhed for Mennesker, som vare utilstrækkeligen forsynede med Telte og andre Beskyttelsesmidler. Efter Dagens Anstrengelser tilbragte de ofte Natten uden Søvn med Bestræbelser for at bevare sig fra at fryse fordærvede. Deres Forraad af Fødevarer viste sig ogsaa utilstrækkeligt; og eftersom deres Legemer bleve afkræftede, lede de ogsaa forholdsviis af Kulden.

Angrebne af Forkjølelsestilfælde og lidende af Reumatisme, søgte Nogle saa godt de kunde for en Tid at tilbagelægge forkortede Dagmarscher og slæbe Andre med sig. Men Tegnene paa en svækket Constitution begyndte snart at vise sig deri, at de Alle vare strækkeligen udsatte for at blive frostbidne. De Haardføreste og Stærkeste bleve hjælpeløst lammede. Omtrent paa samme Tid begyndte deres Trækdyr at blive udmattede. Det lille Forraad af Fourage, de kunde føre med dem, var sluppet op. Det tørre Prairiegræs viste sig at være uden Næring; og de kunde blot holde Dyrene ilive ved at sanke den grønne Bark og de spæde Skud af Bomuldstræet og anden Kratskov.

At vende tilbage til Nauvoo var øiensynligen den eneste Udvei; men dette vilde have været at give Anledning til fornyet Mistillid, og at bringe nye Fortrædeligheder over dem, som vare ladte tilbage i Staden. De besluttede derfor at holde ud, og at skride fremad, saavidt de kunde, om det ogsaa kun var ved langsomt at hinke gjennem den dybe Snee nogle faa engelske Mile om Dagen. De fandt en Slags

*) Ni Børn fødtes den første Nat de vare leirede ude.

Lindring i at sammenligne sig med de Forviste i Siberien; *) og søgte Opmuntring i alvorlig Bøn for Foraarets Komme, hvilket de længedes efter, ligesom den søvnløse Syge, vridende sig paa sit Leie i den lange Nat, længes efter Morgenens Frembrud.

Foraaret kom tilsidst. Det naaede dem i The Sac and Fox Country (Sække- og Rævedistrictet), medens de endnu vare paa den nøgne Prairie, ikke engang halvveis mellem Floderne Mississippi og Missouri. Men det bragte sin egen Deel af Besværligheder med sig. Foraarsmaanederne viste sig at være næsten ligesaa prøvende som Vinteren.

Snee, Slud og Regn, der faldt, som de syntes, næsten uophørligt, gjorde Veiene over den rige Jordbund saa ufremkommelige, som om man kjørte i et stort Morads, fuldt af sort Dynd. Undertiden spændte de Hestene og Oxerne fra fire og fem Vogne og satte dem for een, og forsøgte paa denne Maade skifteviis at komme frem et Stykke ad Gangen, men efter en heel Dags Slid og Slæb for dem selv og deres Kreaturer, befandt de sig blot en fjerdedeels eller en halv engelsk Miil fra det Sted, som de forlode om Morgenen. Den megen Regn opsvulmede alle Vandløb; de mindste Floder bleve saa stride, at man ikke kunde komme over dem. Træværk, skikket til Broarbeide, var ofte ikke at faae, og i saadanne Tilfælde maatte man gjøre Holdt indtil Vandet aftog, hvilket undertiden forsinkede dem meget, som for Exempel ved Charitons Hovedfloder, hvor de maatte opholde sig over tre Ugers Tid.

Disse vare prøvende Tilskikkelser. Selv de Muntreste og Standhaftigste knurrede over deres tvungne Uvirksomhed. Ja, endog Qvinderne, hvis heltemodige Aand havde holdt Stand under alle Omskiftelser, tilstode, at deres Humeur afvexlede med Veirforandringerne; de klagede ogsaa over, at deres Børns Helbred forværredes. Det var virkeligen Tilfældet, at de fugtige Vinde i Marts og April bragte med sig mere dødbringende Sygelighed, end det skarpeste Frostveir.

De hyppige Begravelser gjorde de Haardføreste syge. Paa en Soldats Marsch er det en Disciplinsag, at efter Salverne over en Kammerats Grav, skal han tiltrampe den efter Musiken af en eller anden munter Melodi i en livlig og hurtig Takt. Men naar i Mormonernes Leir Een laae syg og opgav Aanden, sørgede Alle, da de saae ham udstrakt som et Lig, og Alle ledsagede ham til hans sidste Hvilested. Det forøgede ogsaa deres Kummer, at de ikke kunde begrave de Afdøde med den forønskede Pomp. At den menneskelige Natur (ogsaa Mormonernes) er forhaabningsfuld, gav sig tilkjende derved, at de meest Forsynlige havde forsømt at anskaffe sig hvad der behøves til Ligbegjængelser, saa at man maatte tye til mange sørgelige Nødmidler.

Det bedste Middel i Almindelighed var at hugge ned en Træstamme af 8 eller 9 Fods Længde, splitte Barken langsefter og fække den i to halve Cylindere. Disse, lagte rundt om den Afdødes Legeme og bundne fast tilsammen med Vidieqviste, dannede en Slags Ligkiste, som overlevende Beslægtede og Venner, prydede med lidt sort Flor, kunde følge til det gravede Hul, og nedsætte i Prairiens vaade Grund. Det smertede dem at sænke den ned saa tarvelig udstyret og i en saa ubemærket

---

*) Een af Compagniet havde en Bog, nemlig Mdme Cottins „Elizabeth," en Beskrivelse af de Forvistes Lidelser i Siberien; hvilken Bog de endog læste fra Vognene i Maanelyset. De opmuntrede sig ogsaa hovedsageligen ved at synge Zionssange og Lovsange, hvilke løde fra den ene Ende af Leirtoget til den anden, medens det frosne Aandedræt pudrede deres Haar og Øienbryn.

Grav. Det var haardt for dem i en saadan Hast at nedlægge deres Kjæres Levninger under den bølgende Prairies Grønsvær, og lade dem efter sig der til Forglemmelse, udsatte for den kolde Regn, uden noget Mærke, hvorefter de kunde gjenfindes. De havde ingen Gravstene, ei heller kunde de finde nogen Kampesteen til at danne en Steendynge af til et Monument. Saa at, naar de havde fyldt Graven op, bedet en passende Bøn og prøvet at synge en haabopvækkende Psalme, var deres sidste Arbeide at udsøge Landmærker, eller tilkalde Landmaaleren for at hjælpe dem at bestemme Stedets Beliggenhed, formedelst Dalenes Bøininger og Flodernes Vinkler, saa at de i Fremtiden skulde kunne erindre og gjenkjende det. Navnet paa den elskede Person, hans Alder, Dødsdag og de optagne Mærker bleve alle nedførte i en Bog med Omhu. Hans Afdeling var da færdig til at drage videre. Saadanne Grave udmærke Mormonernes Marschlinie de første Aar af deres Tog — nedslaaende Milestene for udmattede Efternølere i Bagtroppen.

Strengt taget var Antallet af de Mormoner, som døde af Hunger, ikke saa stort, som man skulde antage. Mangel paa Livets Fornødenheder bevirkede Sygdom, og Mange segnede af Udmattelse og Afkræftelse, hvilket under andre Omstændigheder ikke vilde have havt meget at betyde. Men kun de døde strax deraf, som tilfældigviis befandt sig paa Steder, hvor en velgjørende Broderhaand ikke kunde naae dem. Blandt de Øvrige kjendte man ikke Noget til Overflødighed, saalænge der fandtes nogen Hungrig at mætte. Hvis kun en Deel af en Gruppe var forsynet med Proviant, var Følgen den, at Allesammen levede paa halve eller fjerdedeels Rationer, eftersom Forraadet var stort til iblandt dem, og dette gjorde de med en saadan Beredvillighed og Uegennyttighed, at de ikke, førend een eller anden Krisis udkrævede al deres Styrke, mærkede at deres Helbred leed og at deres legemlige Kræfter aftoge.

Unge, raske Mænd overlode deres Fødemidler og Beskyttelsesmidler, som de selv havde forskaffet sig, til de Gamle og Hjælpeløse, og gik derpaa tilbage til forskjellige Egne af de nærmeste Stater, fornemmelig Missouri og Iowa, hvor de ikke gjenkjendtes, og toge der Arbeide for at tilveiebringe Mere, og Andre bleve sendte dertil for at tilbytte sig Meel, Hvede eller Mais for deres Borde, Sengesteder, osv., og andre lignende Rester af deres Eiendele, som nogle Faa endnu havde tilbage.

Med broderlig Omhu udlagde atter Andre store Marker i Vildnisset og saaede i dem det Korn, de havde opbevaret til deres egen Fornødenhed, paa det der kunde blive en Høst for dem, der fulgte bagefter. To af disse i Sac og Fox Country og endnu længere (Garden Grove og Mount Pisgah) indesluttede indenfor deres Hegn omtrent to engl. Mile hver, omhyggeligt tilsaaede, med en lille Landsby af ret beqvemme Blokhuse i Nærheden af begge.

I alt dette fandt Pionererne en rigelig Erstatning i Bevidstheden om, at deres egen Lidelse vilde befrie deres Venner hjemme for lignende; men Foraarets Komme bragte dem en Skuffelse. Forend det varme Veir havde gjort Jorden tør nok til at kunne reise med Lethed, indhentedes de af Sendebudde fra Nauvoo, betagne af Frygt, hvilke gave overdrevne Beretninger om nye Voldsgjerninger og anraabte Lederne at vende hurtig tilbage til Staden for at staae dem bi med Raad og Daad. Fjenden havde kun ventet indtil Emigranterne formodedes at være komne for langt paa Veien til at vende tilbage og kjæmpe mod dem, og da fornyede de deres Angreb.

Mormonerne udenfor Nauvoo havde det i Sandhed haardt; men de, som vare i Staden, holdt sig meget godt endnu en 2 a 3 Maaneder.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Decbr.

Ikke fattig, men riig! De, som man i Almindelighed kalder de Fattige i Samfundet, ere i Virkeligheden ikke fattige, men rige. De ere rige paa Evner til at handle, fuldføre og frembringe Resultater. Alt, hvad som bliver udført, er fornemmelig deres Værk, og netop deres Arbeide gjør Nationerne rige og mægtige. Men Verden er fuld af Svig og Bedrageri, saavel i politisk som i religieus Henseende, hvilket er Skyld i, at Arbeidsklassen, den virkelige Kilde for al Rigdom, faaer Udseende af at være fattig, medens de, der indsamle Rigdomme fra denne Kilde, synes at være rige. Dette er kun tilsyneladende saa — en Illusion, men ingen Virkelighed. Det er sandt, at Mange samle og opdynge store Rigdomme, men det er Arbeideren, som tilveiebringer dem. Een af Hovedaarsagerne til dette store Blendværk i Samfundet er det Factum, at Folket ikke kjender sit eget Værd eller veed, at de ere de rige, og at de kunne udføre hvilketsomhelst Foretagende, samt at det er dem, der gjøre og skaffe saagodt som enhver Ting; og en anden Hovedgrund er, at de ikke have Nogen til at ordne og lede deres Arbeide og skaffe dem Noget at bestille, uden deres selvgjorte Herrer. Vi kunne imidlertid ikke øine noget Middel, hvormed dette Onde kunde afhjælpes, idetmindste ikke i Verden, som den nu er, førend den Herre Gud tager sig af Sagen og organiserer Folket, leder deres Arbeide og giver dem en passende Virksomhed for deres Evner og Kræfter. Men det er ikke vor Hensigt at dvæle ved dette Emne; vi berørte det kun i Forbigaaende for at vise, at de, der kaldes de Fattige, i Grunden ikke ere fattige, men rige.

Der er Beviser i Mængde for, at Gud betragter Sagen fra dette Standpunkt, og at han overeensstemmende dermed lægger sine Planer, og for at iværksætte dem udvælger saadanne Midler og Redskaber, som han anseer tjenlige. Han har altid valgt Folket i tidligere Tidsaldere, og han har gjort saa nu igjen for at fuldføre den største Gjerning, han nogensinde har foretaget sig blandt Menneskenes Børn. Han har ogsaa bestandigt valgt Fiskere, Tømmermænd, Plovmænd og Hyrder til at være Himmeriges Riges Piller og den Almægtiges fornemste Tjenere; og ligeledes har han handlet i denne, Fylden af alle Uddelinger.

Dette Valg af Redskaber viser aabenbart, at den Alvise anseer sine fattige Hellige istand til at udføre hvadsomhelst, dersom de ikkun have Tro paa hans Foretagender og Tillid til hans Styrelse, og med Villighed udrette den Gjerning, han giver dem at gjøre. Betragt de Sidste-Dages Hellige. De ere næsten Alle af Arbeidsklassen, der ei have mere end hvad de kunne fortjene fra den ene Dag til den anden, og det, som Herren velsigner dem med formedelst deres Retfærdighed, som f. Ex. ofte med bedre Helbred end mange af deres Medmennesker, eller med bedre Arbeide, osv., thi vi troe virkeligen, at Gud velsigner de Trofaste og gjør dem rigere end deres

Naboer og fuldere af evigt Liv end deres klynkende Brødre, der ei have annammet Evangeliet.

Til en saadan Klasse af Hellige — Arbeidere nemlig, ikke Capitalister — har han anbetroet det meest omfattende Værk, der nogensinde er bleven paabegyndt, og har overladt til dem at udføre en Gjerning, der vil fylde Jorden med hans Herlighed, Magt og Under. Viser ikke dette, at Gud erkjender den Kjendsgjerning, at hans Hellige af Arbeidsklassen ere rige nok til at gjennemføre den største Gjerning, har Indsigt nok til at paabegynde og fuldføre de meest forbausende Foretagender, og at de ere istand til at bære alle de Byrder, han vil paalægge dem med Hensyn til sit Riges Fremme. Den Forestilling, at vi ere fattige, er for det Første nedværdigende for os selv; og for det Andet nedværdigende for Gud, og en ligefrem Anklage mod hans Viisdom, Handlemaade og Valg. At tænke, at vi ikke kunne paatage os det Arbeide, han har tildeelt os, er at tvivle om vore egne Kræfter og en Mistillid til den guddommelige Styrers Indsigt og Dømmekraft. Dersom vi tænke, at vi ere uduelige, vil det hindre os i at udrette det, vi i modsat Tilfælde ved Tro og Sjæleadel kunde have udført, og vi staae desuden i Veien for Fuldbyrdelsen af Guds Planer,

Hvad vil Hovedforskjellen mellem den store Fremtid og den forholdsviis lille Nutid blive? — thi stor som vor Fortid har været, er den dog Intet i Sammenligning med den endnu større Fremtid. Hvori vil den store Kraft bestaae, som skal bevæge og forbause Verden? Hvorfra ville de store Resultater udspringe, der fra denne Kirke skulle udrulle over Nationerne, indtil de skjælve for deres Magt og uimodstaaelige Vægt? Hvad vil blive Hovedaarsagen til Værkets tiltagende Hurtighed, indtil dets moralske Udvikling skal synes endog at overgaae denne Tidsalders hurtige Udvikling af Jernbaner, Telegrapher, osv.? Vil det skee formedelst en uhyre Forøgelse af Antal? Vil det skee af den Grund, at Nationerne, anførte af deres Konger, Regenter og Præster, ville indgaae i den nye Pagt mellem Christus og hans Hellige, eller at Millioner fra Nationerne ville strømme ind i Kirken i et Nu? Nei, saadant vil ikke skee. Det er sandt, Kirken vil tiltage storligen i Antal, og det er ogsaa sandt, at Guds Værk blandt Nationerne netop er begyndt. Men heri vil dog ikke Aarsagen være til de forbausende Begivenheder og Udviklinger, vi ovenfor have hentydet til, men ornemmelig i følgende:

De Hellige ville bedre forstaae deres Hjælpekilder, bedre kjende deres Evner og bedre indsee hvad de kunne gjøre. De ville tage fat paa Mere, gjøre Mere og udrette Mere, baade som Individer og et Hele betragtet. De store Resultater, der ville have deres Udspring fra denne Kirke og sætte Nationerne i Forbauselse, ville med Guds Velsignelse bevirkes ved de Helliges Arbeide, Utrættelighed og Flid. Dette Værks hurtige Udvikling er afhængig af den Hurtighed, hvormed de Hellige ville tage fat paa de Instructioner, Herren giver, og sætte dem i Udførelse. Det bør erindres, at den Almægtige ikke vil gaae hurtigere tilværks end hans Folk kan følge med, samt at han ikke vil opbygge sit Rige uafhængigt af sine Hellige, men netop ved dem.

Og denne store Gjerning har Herren givet sine Hellige at udføre. Er ikke dette et stort Beviis paa, at Arbeidsklasserne i Virkeligheden ikke ere fattige, men rige, og at de ere istand til at gjennemføre den, naar de besjæles af en Helligs Aand? Men ville ikke de Hellige blive fattige og udarmede af deres stadige Arbeide og Op-

offrelser? Visseligen ikke, thi netop derved ville de, baade som Individer og et Folk, hæve sig til Magt og Anseelse, og tilsidst vil Gud give dem „Riget og Rigernes Storhed under al Himmelen" som Belønning. Da ville de være i Besiddelse af Alt, hvad de selv have udrettet, og desuden Meget, som Herren vil have udført for dem.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 76.)

Tro paa Jesum Christum før hans første Komme.

Bibelen. 5 Mose Bog 18, 15. „En Prophet midt ud af Dig af dine Brødre, ligesom mig, skal Herren din Gud opreise Dig; ham skulle I høre."

18 V. „Jeg vil opreise dem en Prophet midt ud af deres Brødre, ligesom Du er; og jeg vil lægge mine Ord i hans Mund, og han skal tale til dem alt det, som jeg vil befale ham."

19 V. „Og det skal skee, at den, som ikke vil høre paa mine Ord, som han skal tale i mit Navn, af ham skal jeg, jeg udkræve det."

1 Cor. 10, 3. 4. „De aade Alle den samme aandelige Mad, og de drak Alle den samme aandelige Drik; thi de drak af den aandelige Klippe, som fulgte dem, men Klippen var Christus."

Jer. 23, 5. „See, de Dage komme, siger Herren, at jeg vil opreise David en retfærdig Væxt; og han skal regjere som en Konge, og handle klogeligen og gjøre Ret og Retfærdighed paa Jorden."

6 V. „I hans Dage skal Juda frelses, og Israel boe tryggeligen; og dette er hans Navn, som man skal kalde ham: **Herren vor Retfædighed.**"

Jer. 33, 14. „See de Dage komme, siger Herren, at jeg vil stadfæste det gode Ord, hvilket jeg haver talet til Israels Huus og om Judæ Huus."

15 V. „I de samme Dage og paa den samme Tid vil jeg lade David en retfærdig Væxt opvoxe; og han skal gjøre Dom og Retfærdighed paa Jorden."

16 V. „I de samme Dage skal Juda frelses og Jerusalem boe tryggeligen; og dette er det Navn, som man skal kalde ham: Herren vor Retfærdighed."

Es. 9, 6. „Et Barn er født os, en Søn er given os, og Fyrstedømmet skal være paa hans Skulder, og hans Navn skal kaldes Underlig, Raadgiver, vældige Gud, Evigheds Fader, Fredsfyrste."

7 V. „Dette Fyrstedøms og Freds Storhed skal være uden Ende, over Davids Throne og over hans Rige, til at befæste det og til at opholde det med Ret og Retfærdighed fra nu og indtil evig Tid; den Herre Zebaoths Nidkjærhed skal gjøre dette."

Es. 53, 2. „Thi han opfoer som en Qvist for hans Ansigt og som en Rod af tør Jord, han haver ingen Skikkelse eller Herlighed; og vi saae ham, men der var ikke Anseelse, at vi kunde have Lyst til ham."

3 V. „Han var foragtet, og holdt snart op at være blandt Menneskene, en Mand fuld af Piner, og som har forsøgt Sygdom; og som Een, for hvem man

skjulte Ansigtet, var han foragtet, og vi agtede ham for Intet."

4 V. „Visseligen haver han taget vore Sygdomme paa sig og baaret vore Piner; men vi, vi agtede ham for den, som var plaget, slagen af Gud og gjort elendig."

5 V. „Men han, han er saaret for vore Overtrædelser, er knuset for vore Misgjerninger; Straffen laae paa ham, at vi skulde nyde Fred, og vi have faaet Lægedom ved hans Saar."

6 V. „Vi, vi fore alle vild som Faarene, vi vendte os hver til sin Vei; men Herren lod al vor Misgjerning møde ham."

7 V. „Den blev krævet, og han, han blev gjort elendig, og han oplod ikke sin Mund, som et Lam, der føres hen at slagtes, og som et Faar, der er stumt for dem, som det klippe, og ikke oplader sin Mund."

8 V. „Men han er tagen fra Angst og fra Dom, og hvo kan tale om hans Slægt; thi han er frastilt (ved Døden) fra de Levendes Land, han havde Plage for mit Folks Overtrædelses Skyld."

9 V. „Og man satte de Ugudelige ved hans Grav, og overgav ham til en Riig i hans Død, for han havde ikke gjort Vold, og der var ikke Svig i hans Mund."

10 V. „Men Herren havde Behagelighed til at knuse ham med Sygdom; naar han haver givet sit Liv til et Skyld-Offer, skal han see sin Sæd og forlænge sine Dage, og Herrens Villie skal lykkes ved hans Haand."

11 V. „Fordi hans Sjæl haver arbeidet, skal han see det, han skal mættes; ved sin Kundskab skal min retfærdige Tjener retfærdiggjøre Mange; thi han, han skal bære deres Misgjerninger."

12 V. „Derfor vil jeg give ham Deel iblandt Mange, og han skal dele de Stærke som et Bytte, derfor at han udtømmede sin Sjæl til Døden, og blev talt iblandt Overtrædere; og han, han bar Manges Synd, og han skal bede for Overtrædere."

1 Mose Bog 49, 10. „Scepteret skal ikke vige fra Juda førend Siloh (Fredsstifteren, Christus) skal komme."

Es. 59, 20. „Og der skal komme en Gjenløser til Zion."

Dan. 7, 13. „Jeg saae i Synerne om Natten Een liig Menneskens Søn."

Dan. 9, 25. 26. „Christus den Fyrste."

Micha 5, 2. „Messias skal fødes i Bethlehem."

Sach. 9, 9. „Din Konge skal komme til Dig, ridende paa et Asen."

Joh. 19, 37. „De skulle see hvem de have gjennemstunget."

Moses og alle Propheterne vidnede om Christus. (See Luc. 24, 27. 44—46; Joh. 1, 46; 5, 39. 45. 46; Ap. Gj. 3, 18. 22—24; 7, 37; 18, 28; 26, 22. 33; 28, 23; 1 Petr. 1, 10. 11.

Mormons Bog. (Side 16.)

1 Nephi 3, 3. „Ja, sex hundrede Aar fra den Tid af, da min Fader forlod Jerusalem, vilde den Herre Gud opreise en Prophet iblandt Jøderne, ja en Messias, eller med andre Ord: en Frelser for Verden. Og han talede ogsaa om Propheterne, hvilket stort Antal, der havde vidnet om disse Ting, angaaende denne Messias, om hvem han havde talet, eller denne Verdens Forløser. Thi den hele Menneskeslægt var i en fortabt og falden Tilstand, og vilde altid forblive saaledes, med mindre de vilde forlade sig paa denne Forløser." (See ogsaa 2 Nephi 11, 4. Side 97.)

2 Nephi 8, 2. (Side 79.) „Min Sjæl glæder sig ved at bevise for alle Folk, at dersom Christus ikke kom, maatte alle Mennesker omkomme. Thi dersom der

ingen Christus er, er der ingen Gud; og dersom der ingen Gud er, ere vi ikke til, thi da kunde der ingen Skabelse have været. Men der er en Gud og han er Christus, og han kommer i sin egen Tids Fylde."

Jacob 3, 1. 2. (Side 122 og 123.) „I denne Hensigt have vi skrevet disse Ting, at de maae faae at vide, at vi vidste om Christus, og at vi havde Haab om hans Herlighed mange hundrede Aar før hans Komme, og ei alene vi selv havde Haab om hans Herlighed, men ogsaa alle de hellige Propheter, som vare før os.

See, de troede paa Christus, og tilbade Faderen i hans Navn. Og i denne Hensigt holde vi Mose Lov, hvilken henviser vore Sjæle til ham; og af denne Aarsag er den helliggjort for os til Retfærdighed, ligesom det blev tilregnet Abraham i Ørken, at være lydig mod Guds Bud i at opoffre sin Søn Isaak, hvilket er et Forbillede paa Gud og hans eenbaarne Søn. Hvorfor vi ransage Propheterne; og vi have mange Aabenbaringer, og Spaadomsaanden; og idet vi have alle disse Vidnesbyrd faae vi Haab, og vor Tro bliver stærk, endog saa at vi i Sandhed kunne befale i Jesu Navn, og selve Træerne adlyde os, og Bjergene og Havets Bølger."

Mosias 1, 13. 14. (Side 152 og 153.) „Thi see, Tiden kommer og er ikke langt borte, da Herren den Almægtige, som regjerer, som var og er fra al Evighed til al Evighed, skal komme ned fra Himmelen med Kraft blandt Menneskenes Børn, og skal boe i en Hytte af Leer, og skal gaae om blandt Menneskene og gjøre kraftige Gjerninger, saasom helbrede de Syge, opreise de Døde, bringe de Lamme til at gaae, de Blinde til at faae deres Syn, og de Døve til at høre, og helbrede allehaande Svagheder; og han skal udkaste Djævle, eller de onde Aander, som boe i Menneskenes Børns Hjerter. Og see, han skal lide Fristelser og legemlige Smerter, Hunger, Tørst og Møie, ja Mere end Mennesker kunne udholde, uden det bliver Døden; thi see, han skal svede Blod, saa stor skal hans Ængstelse være for hans Folks Ondskab og Vederstyggeligheder.

Og han skal kaldes Jesus Christus, Guds Søn, Himmelens og Jordens Fader, som har skabt Alting fra Begyndelsen; og hans Moder skal kaldes Maria. Og see, han kommer til sine Egne, at Frelse maa komme til Menneskenes Børn, formedelst Tro paa hans Navn; og uagtet alt dette, skulle de dog betragte ham som et Menneske og sige, at han har en Djævel, og de skulle hudstryge ham og korsfæste ham. Og han skal opstaae fra de Døde paa den tredie Dag; og see, han staaer for at dømme Verden. Og see, alle disse Ting skee, paa det at en retfærdig Dom maa komme over Menneskenes Børn. Thi see, hans Blod er en Forsoning ogsaa for deres Synder, som ere faldne ved Adams Overtrædelse, og som ere døde, uvidende om Guds Villie dem angaaende, eller som have syndet i Uvidenhed. Men Vee, Vee den, som veed, at han strider mod Gud; thi Frelse kommer ikke til nogen Saadan, uden det er ved Omvendelse og Tro paa den Herre Jesum Christum. Og den Herre Gud har sendt sine hellige Propheter iblandt alle Menneskenes Børn, for at kundgjøre disse Ting til hver Stamme, Folk og Tungemaal; paa det at de, som monne troe, at Christus skulde komme, maatte faae Forladelse for deres Synder, og glædes med saare stor Glæde, ligesom han allerede var kommen iblandt dem. Dog den Herre Gud saae, at hans Folk var et haardnakket Folk; og han beskikkede dem en Lov nemlig Mose Lov. Og han viste dem mange Tegn, og Undere, og Forbilleder, og Skygger, der hentydede til

hans Komme; og hellige Propheter talede ogsaa til dem om hans Komme; og dog forhærdede de deres Hjerter, og forstode ikke, at Mose Lov gavner Intet, uden Forsoningen ved hans Blod."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1838. (Fortsat fra Side 79.)

Hovedqvarteret for 3die Division af Missouri Militsen, Grand River, den 17de September 1838.

Til

Hs. Excellence den Overst-commanderende!

Min Herre!

Jeg ankom til Countisædet for dette County, Davies, om Aftenen den 15de dennes med Tropperne sammenkaldte af Militsen i Ray County, og traf sammen med Tropperne fra Clay County under Anførsel af General Doniphan. I samme Omegn fandt jeg 2 a 300 Mand under Vaaben, fornemlig fra Countierne Livingston, Carroll og Saline. Disse Mænd havde samlet sig under Foregivende af at ville forsvare Borgerne i Davies County mod Mormonerne, og stode under en Dr. Austins Commando fra Carroll County. Borgerne af Davies County, eller en stor Deel af dem, boende paa begge Sider af Grand River, havde forladt deres Avlsgaarde og flyttet deres Familier enten til de tilstødende Countier eller samlet dem sammen paa et Sted, kaldet Leirpladsen. Hele Countiet paa Østsiden af Grand River synes at være aldeles forladt, med Undtagelse af nogle Faa, der ikke ere saa frygtagtige som deres Naboer. Mormonerne i Davies County have ligeledes forladt deres Avlsgaarde, og for Sikkerheds Skyld leiret sig paa et Sted lige ved den østlige Bred af Grand River, kaldet Adam-ondi-Ahman. Antallet antages at være omtrent 250 Mænd, Borgere af Davies County, og mellem 50 til 100 Mænd, Borgere af Caldwell County. Begge Partier have gjennemspeidet Landet, og af og til taget nogle Fanger, samt truet og fornærmet hverandre; men endnu er intet Blod bleven udgydt. Jeg har befalet alle bevæbnede Mænd fra de tilstødende Countier at begive sig tilbage til deres Hjem; Mændene fra Livingston County og flere Andre, ialt hundrede Mand, ere vendte tilbage, og der findes her nu kun omtrent 150, hvilke, som jeg haaber, ville vende tilbage i Løbet af nogle Dage. Jeg er af Mormonerne bleven underrettet om, at alle de, der ere blevne beskyldte for Brud paa Lovene, ville idag blive tagne i Forhør. Naar det er gjort, ville Tropperne under min Commando ei længer behøves i dette County, dersom Borgerne fra de andre Countier ville vende tilbage til deres respective Hjem. Jeg har isinde at lade to Compagnier, hvert paa 50 Mand, blive tilbage i dette County, og at lade Resten af Tropperne begive sig hver til Sit. Ovennævnte to Compagnier ville blive her for Ordens Vedligeholdelse, indtil Fred og Rolighed er oprettet. Jeg indeslutter til Deres Excellence General Doniphans Rapport, og for en detailleret

Beretning, henviser jeg Dem til Major Rogers.

Jeg har den Ære at være

Deres lydige Tjener
D. R. Atchison,
Generalmajor for 3die
Division af Missouri
Militsen.

Torsdagen den 18de. Jeg har været hjemme hele Dagen. Har idag befundet mig meget ilde, men er noget bedre i Aften.

Leiren reiste til Brussels, Phillips Færgested, 15 Mile, og en Deel satte over Illinois Floden.

Idag gav Gouverneuren Capt. Childs Ordre til at udruste Boonville Garderne og forsyne dem med 10 Dages Proviant og holde dem færdige til at marschere ved hans Ankomst i Slutningen af Ugen. Gouverneuren gav ogsaa General S. D. Lucas af 4de Division Ordre til at drage med 400 Ryttere til Skuepladsen for Urolighederne og til at optræde i Forening med General Atchison. Lignende Ordres udstedtes til Generalmajorerne Lewis Bolton, John B. Clark og Thomas D. Grant.

Onsdagen den 19de var jeg i eller ved mit Hjem.

Resten af Leiren satte over Floden og passerede gjennem Griggsville og Pittsfield; leirede sig paa Sletten. 13 Mile.

Torsdagen den 20de. Leiren reiste 22 Mile, satte over Missisippifloden med Dampskibet „Resene," ligeoverfor Louisiana, kom ind i Pike County, Missouri, og opslog Telte en Miil vesten for Byen. 656 Mile fra Kirtland.

For at vise hvilke Følelser, der søge at gjøre sig gjeldende overalt i Staten Missouri, giver jeg følgende Uddrag af Ældste John D. Tylers Dagbog, hvorfra de fleste Facta i denne Beretning ere tagne:

I Eftermiddag, da jeg drev Hjorden, blev jeg nødt til at gaae tilbage efter en Ko, der var gaaet vild paa Sletten, hvor vi græssede. Jeg fandt den, og drev den tilbage. Paa Veien mødte jeg to Mænd, der vare komne over med Dampbaaden, og som havde kjævlet med Nogle af Leiren for mig. Den Ene af dem spurgte mig: „Hører De til den Bande Mormoner hist henne?" Ja, jeg gjør, svarede jeg. „Er De Mormon?" Ja, jeg er. „Godt, stop lidt." Jeg har for travlt til at standse, og De har ingen Ret til at standse mig. „Er De saadan en Taabe at lade disse Folk lede Dem lige i Fare?" Hvilken Fare? „Veed De ikke, at Missourianerne ere ifærd med at reise sine Tropper for at hugge Eder alle sønder og sammen?" Vi frygte ingen Tropper. „Gud fordømme Dem, frygter De ikke mig?" sagde han, idet han gjorde Forsøg paa at tage sine Vaaben fra Siden, thi han var bevæbnet med et Par Pistoler og en Dolk. Nei, jeg frygter ikke mere for Dem, end for ethvert andet Menneske. „Hvad Djævelen frygter De saa?" Vi frygter Ingen uden Gud den Almægtige. „Stop! stop! eller Gud fordømme mig skyder jeg Dem ikke!" Skyd om De vil, sagde jeg, idet jeg gik videre, medens han vedblev at sværge paa, at han vilde skyde mig, „og," sagde han, „I ville allesammen blive dræbte, førend I komme op ad Bakken."

Jeg var hjemme til omtrent Kl. 10. Da red jeg ud en Tour og vendte tilbage lidt før Solnedgang, og var hjemme om Aftenen.

Følgende Uddrag af General Atchisons Brev til Gouverneuren af Dags Dato fra Liberty, giver en temmelig nøiagtig Skildring af Armeen, osv.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Kongen af Sverrigs Kroning skal være bestemt at foregaae i Stockholm paa Hs. Majestæts Fødselsdag den 3die Mai, og i Trondhjem paa Hds. Maj. Dronningens Fødselsdag den 5te August førstkommende.

I det sorte Hav skal der i sex Dage have raset en frygtelig Storm. Næsten alle de Skibe, som vare paa Søen, ere strandede, og man anslaaer Antallet af dem, der allerede ere forliste, til fiirsindstyve. Strandbredden er bedækket af Vragstumper og Hundreder af Lig, og de stakkels Søfolk, som ere slupne levende derfra, blive plyndrede af Kystbeboerne.

I Rom synes det at gaae slemt til. Det skal være forbundet med Livsfare at passere Gaderne om Aftenen, og man hører kun tale om Røv og Mord. Nattevagten og Banditterne levere hinanden formelige Batailler, og have Døde og Saarede paa begge Sider. Den herskende Næringsløshed skal for Størstedelen være Skyld deri.

I en Skrivelse, som Garibaldi fra Genua har tilstillet sine tidligere Vaabenkammerater i Mellemitalien, udtrykker han sig saaledes: „Lad min midlertidige Bortfjernelse fra Eder ikke kjølne Eders Iver for den hellige Sag, som vi forsvare. Jeg skilles bedrøvet og bevæget fra Eder, men jeg henter Trøst fra Overbeviisningen om, at jeg snart igjen vil befinde mig iblandt Eder for at hjælpe Eder til at fuldføre det Værk, som er blevet begyndt paa en saa glimrende Maade. I unge Mænd, som have aflagt Ed til Fædrelandet og til den Anfører, der skal lede os til Seir, nedlægger ikke Vaabnene, men bliver urokkelige paa Eders Post. Vedbliver at øve Eder og holder fast ved Soldatens Disciplin. Vaabenstilstanden vil blive af kort Varighed; det gamle Diplomati synes at være lidet oplagt til at see Tingene saaledes, som de ere. Det seer endnu i Eder, ligesom fordum, en Flok Urostiftere; det veed ikke, at der hos Eder findes Elementerne til en stor Nation, og at Eders frie og uafhængige Hjerter rumme Spiren til en Verdensrevolution, naar man ikke vil anerkjende vore Rettigheder og lade os være Herrer over os selv."

Indvaanerne i Nizza have bragt Garibaldi en Serenade. Han takkede med hjertelige Ord, erklærede sig beredt til nu som før at vove Liv og Blod for Italiens Frihed og opfordrede Alle til at flokke sig om Victor Emanuel, der er en af de høihjertede Mænd, hvoraf Nutiden kun frembringer saa faa, samt til ikke at nedlægge Vaabnene, saalænge en Tomme italiensk Jord endnu er i fremmed Vold.

Til Paris er der indløbet Efterretning om, at China venter et Angreb af Frankrig og England, og forbereder sig paa at afvise det. Peihofloden gjøres endnu utilgjængeligere, end den tidligere var, Peking befæstes, og en forstandset Leir anlægges i Nærheden af Hovedstaden, hvor Rigets bedste Tropper concentreres. England skal paa Grund heraf have foreslaaet Frankrig at afsende en større Troppestyrke, end der oprindelig var bestemt.

Newfoundlandsfareren „Reveil-Martin" var just i Begreb med at vende tilbage til Bayonne med de Skibbrudne fra „Celibitaire," og havde ialt 150 Personer ombord, da den om Aftenen den 26de f. M. strandede udfor Vagten Mimijan i

Inspectionen la Teste. Kun 27 Mennesker bleve reddede; alle de Andre omkom ynkelig i Bølgerne. Skibet er fuldstændig Vrag.

Kanonstøberierne i Woolwich skulle aldeles ombannes og for Fremtiden kun bruges til Kuglestøbning. Det Armstrongske Etablissement skal levere alle Kanoner.

Spaniernes Tab i Fegtningen den 30te November, hvor O'Donnel selv commanderede, angives til 120 Mand; Marokkanernes Tab derimod beløber sig til 500 Døde og 1500 Saarede.

Ifølge General Martimpreys Rapport er en Femtedeel af det franske Corps, som tager Deel i den marokkanske Expedition, bukket under for Cholera.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
M. Andersen, Bornholm	18	4	3
C. E. Lindholm, Sundsvall . . .	36	"	"
J. C. A. Weiby, Vensyssel. . . .	31	5	10
P. Nielsen, Fredericia	30	4	5
R. Nielsen, Skive	19	"	"
M. Nissen, Lolland	20	3	14
L. C. Geertsen, Aarhuus	22	3	4
P. C. Rønnow, Fyen	35	4	5
H. Jensen, Aalborg	16	2	5
J. Fagerberg, Skaane	290	3	9
G. Ohlson, Stockholm	25	"	"
O. Nilsson, Norrkøping	39	"	"
A. P. Trane, Kjøbenhavn	102	1	"
Summa	688	2	7

Indhold.

Side.
Guddommelig Myndighed . . . . . . 81.
Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo . . . . 84.
Redaktionens Bemærkninger . . . . . 88.
Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke (fortsat) . . 90.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) . 93.
Blandinger . . . . 95.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.